

Ahlâk ve siyaset

Cemiyet hayatımızın iyi, doğru ve güzel cepheleri ve teşhürleri her Türk aydının memnun ve istmin etiği gibi aksak ve bozuk tarafları da, muhakkak ki, üzmetke ve düşündürmektedir. Su mızalarla sosyal ahlâk üzerinde değerli bir eser yarınlamış ve bu suretle bu konuda aynı zamanda bir ırşat vazifesi de yapmış olan aynı arkadaşım Cahit Tanyol'un cemiyet hâdiseleri ve memleket dâvaları arasında ertik kimseňin gözünden kaçmayan bazı bozukluk ve huzursuzluk nâmî' ve isarellerini leşir eden «Sosyal Fren» adlı son makalesi beni de düşündürdü ve bu meziyûn diğer bir cephede, siyasi ahlâk meselelerinde biraz durmaya sevketti. Tanyol'un, büyük bir isabet ve hakikî payı olan lehîslerinin ana hâfi söyletti:

«Bugün genç veya bilgisiz, görgüsüz kimselerin işlediği bir çok suçlar, baya devlet olmak üzere, bütün yaşı nesillerin omuzlarında adır. Ahdâk, bir takım inanılmaz müşterek değerler olduğuna ve bu değerler üzerinde ne hile ne de parârik yapılılmışsağına göre, İslâma kabul etmez bir karakter taşır. Halbuki, blonde, namus, fazilet, şeref, iffet ve cesaret gibi ahdâk meşhûmlar insanların mevkilerine, iktidar sahibi olup olsadıklarına ve servetlerine göre mânâ değiştiriyor, bazı insanların hareketlerine karşı takındığımız ıddîelli tavır, aynı cinsten başka bir insanda müsamahaya, umursamamazlığa kolayca çevrilebilir. Hülâsa, yeni nesiller frenlerini

cesini göstermeye kâfîdir ki, bunların bir listesini mehmet Bursah Mehmet Tahir Bey 1916 senesinde yayınladığı «Siyasete ait İslâm eserler» adlı bir rızaçede göstermiş.

Bu türli ahdâk ve siyaset eserleri arasında en meşhûrlarından biri olan Ahlâk Alâîde Kanuni Sultan Süleyman devri öleşmasından Kinah Zâde Alfâddîn Ali Çelebi, fazilet usullerini dört kısımda (Hikmet, Adalet, İffet ve Seçast) toplamaktı, bunların kendi başlarına İhdâli İfade ettiğî halde ifrat ve teftîflerinin sâlihetini meslekî adaletin

sâleyhtarı Sinan Paşa da (Koca) bir kaq kesa hâlis alın dağıtarsak sözü geçen yüksek dereceli sahîyetleri elde eylemiş ve böylece bu değerli devlet adamanın azîz ve katil bir takım entrikalar neticesinde temin olmuştu. Bu feci hâdise hâkinde müverrih Peçevînîn verdiği şu hüküm çok iğî çekici ve ihret vericidir: «Merhumun (Ferhat Paşa) Acem seferlerinde bu kadar hizmeti ve fethâhî ve Şâh gibi adîyya serfüru ettiirip Şâh oğlu rehîne götürdürü fîramî olunacak hizmet de gîl iken bâcarenin mîlkîfati bu yüz-

YAZAN

Prof. Tayyib GÖKBİLGİN

ziddînin cesur ve etra yapmak olduğunu beyan eylemeye, diğer tarafından, «Adalet müsavatîn ibarette mührâfesini zîkrâtından sonra, «Hâkim kâhir gerek ki def-i zolûm ve ref-i hâyf eyleye ve dahi mabeyinterinde muamelât ve müvâzat rîza ile vâki olmak gerek ki tegallûp ve tekahâr münâdet olup her hâri maksuduna nâil olna» demekte ve iktidar erbâbinin zulmü ortadan kaldırırmak bususunda takip edeceğini göstermektedir. Kera, «Nehânişâlik fi siyasetîmâlik» adlı ahâk ve siyaset kitabı da devletin başında bulunanların muttasaf olması İslâm gelen hasâtlerin başında İlâm sahibi, yaşlı ve işlerde tecrübe

den zuhur etti. Merhum Sultan Murat Han asrı olsa merhuma kymak ibtilâsî yok idi. Halbuki kâll değil azle bile müstahab değil idi. Lâkin Sultan Mehmet merhum gayet sâdedî ve vüzeranın kizip ve hile ve budâsunandan gafil olmakla böyle naâhâk işlerî garâzî nefîs ile vülcûde getirdi ve birbirini tâkîp ederek bir yere gittiler ki anda hak ve bâthî zâhir ve aşîkâr olur ve her birisi ettiğin bulur.»

Netice ne oldu? Hâksızlıklar ve zulümâr, Peçevînîn dediği gibi, birbirini takip etti. Bir taraftan harpler, diğer taraftan dahîl gaileler devleti ve cemiyeti o kadar yordu

ve zebün düzürdü ki ancak Kuyucu Murat Paşanın büyük bir şiddet ve merhametsizlikle yaptığı iersat ortaâlia sun'î ve zâhi de olsa bir sükünet getirebildi. Bu gafil ve entrikacı iktidar sahibleri birer suretle ortadan çekildiler fakat tedbirsizlikleri, cemiyete kin ve garez aşıyan hareket ve siyasseleri yüzünden, uzun bir zaman bunun acısı ve istira bi duyuldu. Battâ dânyası, XVII. asırda gerek devlet ve idare sahâsında gerek ilim ve fikir hayatında büyük hamleler, büyük terakkiler kaydedip bu büyük asrı yaşıarken, Osmanlı camiası, çok zaman, sen - ben kavgası ile, mânâsız ve geri temâyülli gayretleri besleyen, hirs ve menfaat mülâhazaları ile, ahdâk ve fazilet prensiplerinin zedelendiği bir mecrada çalaklıdı, durdu.

Tarihten alınacak ibretin çok olduğu dâma tekrarlanan bir mütearifedir. İlîm ve fikir erbâbinin, bu arada bîhâssa tarîchlî ve sosyologların ise, her devirde cemîret hâdiselerinin bazı bozuk ve çarpık tezahürlerini karşısında büyük bir dikkat ve şurâla, cesaretle teşhis koymaları, bunların izâlesi için elerinden gelen gayreti iyi niyetle, saf fetle ve sabırla göstermeleri, hiç de gîlse tarîhe karşı vazifelerini tam bir viedan huzuru içinde yapmış insanlar mevkilerinde bulunmaları sağ duyunun emrettiği bir vâkiâ olsa gerekir.